

Story of love

รอยรัก สลักใจ

ตัวอักษร

เตพีชา

Story of Love

រឿង ស្នេហា

ពីចំណង់

♥
ពេជ្រា

รอยรักสลักใจ

แต่งโดย ทพพิชา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-266-1

ราคา 309 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร อนุชา กอลจิตวิวัฒน์

บรรณาธิการ ธิญนณีย์ กอลจิตวิวัฒน์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ สำเริง มาเจริญ

กองบรรณาธิการ เจตนาธิยา พิงลา ไชยมิตร พัฒนาคำกิจ

พิสูจน์อักษร LWCs คณิศรทอง กอลกุล แซ่ฮึ้ง

ออกแบบปก gulf

ออกแบบรูปเล่ม บรรณพร ตรีสุวรรณ

พิมพ์ K & J Publishing

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำหล่ง คลองจิก กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : [club.grill](https://www.facebook.com/club.grill)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บুকส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำหล่ง คลองจิก กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สลิปรับสิทธิ์รายได้ หนังสือจัดจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์โดย

กระดาษท่อนอนสายตากันรัง

www.greenread.com

คำนำ

รอยรัก...สลักใจ เว้นเรื่องจากการได้พบเจอกันอีกครั้งของทั้งคู่ กับเหตุการณ์ที่คนเป็นพ่อก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองได้เป็นพ่อ ในขณะที่คนเป็นแม่ก็มีอาการความจำเสื่อม สิ้นหมดทุกอย่างแม้กระทั่งชื่อตัวเอง

ผู้เขียนเริ่มใช้วิธีเขียนแบบดัดสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบันตั้งแต่บทที่ 3 โดยครั้งแรกจะเขียนนำส่วช่วงเวลาของอดีตก่อน และช่วงครึ่งบทหลังจะเป็นช่วงเวลาของปัจจุบัน ที่พยายามจะให้ป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันว่า เพราะเหตุที่อดีตที่ผ่านมาเคยเป็นอย่างนี้ ทำให้ส่งผลถึงอนาคตที่หนุ่มสาวทั้งสองคน กำลังที่จะพยายามผ่านมันไปด้วยกันให้ได้ จนกระทั่งพาให้อิสิตและปัจจุบันมาบรรจบกันในที่สุด

ซึ่งวิธีการเขียนแบบนี้ทำให้ผู้อ่านบางท่านถึงกับเขียนมาบอกว่า เหมือนกับว่าคนอ่านได้อ่านนิยายสองเรื่องพร้อมกันเลย และวิธีการเขียนแบบนี้ก็ทำหายมากจนกระทั่งว่าอาจจะเขียนจบใช้เวลาหลายเดือนเลยทีเดียว แต่ก็สนุกมาก ในการที่ได้ลองเขียนอะไรในแบบใหม่ๆ (สำหรับนักเขียนคนนี้)

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ยังคงเป็นกำลังใจให้กับเสมอมา แม้ในยามที่งานประจำ ทุกท่านก็ยังคงรอและมีกำลังใจให้กับเสมอมา และที่สำคัญต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์ที่รับมาตีพิมพ์อย่างที่สุด ที่กรุณาหยิบยื่นโอกาสให้กับนัก (หัด) เขียนคนนี้ได้มีผลงานประดับอยู่ในวงการหนังสือของเมืองไทยอีกครั้ง

ขอขอบคุณค่ะ
เจนิชา

รอยรัก

สลักใจ

บทนำ

“คุณเป็นใคร ปล่อยมือฉันเดี๋ยวนี้แหละค่ะ แล้วก็ช่วยส่งลูกคืนมาให้ฉันด้วยค่ะ
แกตกใจให้ฉุแล้ว”

หญิงสาวร่างบางเอ่ยบอก พลางมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ตรงหน้าด้วย
แววตาที่แสดงความหวาดกลัวอย่างปิดไม่มิด ผู้ชายคนนี้เป็นใครกัน จู่ๆ เขาก็เดิน
ตรงมาอุ้มลูกสาวของเธอที่กำลังนั่งเล่นอยู่บนพื้นสนามหญ้าหน้าโรงพยาบาลที่เธอ
ทำงานขึ้นไปไว้ในอ้อมอก เขาจะอุ้มลูกน้อยของเธอไปไหน และพอเธอรีบเดินตรงไป
หาเขาเพื่อขอลูกคืน เขาก็กดเธอมี้อีกข้างของเขามาจับมือเธอเอาไว้อย่างแน่นหนา
ราวกับกลัวว่าเธอจะหนีไป

ไม่...เธอมั่นใจว่าเธอไม่รู้จักเขา แต่อาการหวาดกลัวนั้นกดทับพวยพุ่งขึ้นมา
อย่างห้ามไม่ได้ และยังจะจ้องหวาดใจที่เด่นแรงนี้อีก เพียงแต่เห็นหน้าเขาเท่านั้น มือ
เรียวบางของหญิงสาวยังคงพยายามจะขยี้แย่งเอาตัวเด็กหญิงที่อยู่ในอ้อมกอดของ
ชายหนุ่มตรงหน้ากดกลับมาให้ได้ เพราะลูกสาวตัวน้อยของเธอกำลังร้องไห้อยู่ ใน
ขณะเดียวกันก็พยายามต่อสู้กับอาการปวดหัวที่เริ่มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกันกับ
สิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเริ่มพว้าเหว่ลง สิ่งที่เราได้รับรู้และพยายามตั้งคำถามกับตัวเอง

ในขณะนี้ นอกจากความเป็นห่วงหายเสียในอกแล้ว ทำไมหัวใจของเธอถึงได้รู้สึก ทั้งเศร้าและเจ็บปวดอย่างเหลือเกิน

“ตะ...แต่ฉันก็ไม่ออกจริงๆ นะคะ ว่าเราเคยรู้จักกันมาก่อน แล้วฉันก็ไม่รู้จักคนชื่อแพรวด้วย ฉันจำไม่ได้ ฉันไม่อยากจะรู้อะไรอีกแล้ว ปล่อย ปล่อยฉันนะ เอาลูกฉันคืนมา โอ๊ย...ปวดหัว พี่กิ้ง พี่หมอกิ่งช่วยด้วย”

เมื่อเห็นร่างบอบบางค่อยๆ หลุดลงตรงหน้า แพรวอมด้วยอาการปรีชาที่บ่งบอกถึงความเจ็บปวดอย่างเหลือแสน ชายหนุ่มร่างสูงก็เดินไปด้วยความตกใจ มือใหญ่ที่เมื่อสักครู่ยังคงขี้นมือน้อยเอาไว้อย่างแน่นหนารีบเปลี่ยนเป็นยกขึ้นมาโอบประคองหญิงสาวไว้ทันที เขาจัดการร้องตะโกนบอกคนขับรถที่ยืนอยู่ด้านหลังไม่ห่างให้รีบเข้ามาจับเด็กน้อยในอ้อมอกของเขาไปแทน ก่อนตัวเองจะรีบคว้าตุ้มข้างที่เขาดั้มมัดไว้ว่ามันข้างตูดและบอบบางลงมาจากที่เคยคุ้นนั้นเอาไว้แบบบอก

“แพรว เธอเป็นอะไร บอกฉันสิ อย่าเป็นอะไรไปนะ ฉันขอโทษ หมอ...หมอครับ ช่วยภรรยาผมด้วย”

ก่อนที่ทุกอย่างจะดับวูบลง เสียงหนุ่มที่ส่งโวยวายขึ้นมาอย่างป่วนทั้งก็แทรกเข้ามาในอนุสติที่วางเฉยนั้น ช่างเหมือนว่ามาจากที่ที่ไกลแสนไกล แต่มันกลับข้างคุ้นเคยเสียเหลือเกิน น้ำเสียงแบบนี้ คำขอโทษแบบนี้ กับความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในหัวใจ

ไม่...เธอไม่อยากจะรู้จักกับความรู้สึกแบบนี้อีก เธอไม่อยากจะเจ็บปวดอีกแล้ว ความเจ็บปวดที่เหมือนราวกับจะทำให้ขาดใจ ไม่เอาอีกแล้ว

“ไม่ ไม่ ฉันไม่รู้จักคุณ ปล่อยฉันไปนะคะ ปล่อย...”

ชายหนุ่มที่ชื่อปรีวีร์

“น้องฟ้า หรือที่ลูกเรียกเธอว่าแพรว ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล เนื่องจากประสบอุบัติเหตุรถหัวรถคว่ำกะ เธอมีอาการบาดเจ็บที่ศีรษะเป็นแผลใหญ่และฉีกพมอสมควร กับรอยฟกช้ำเล็กน้อยทางร่างกาย ซึ่งจากการตรวจรักษาเบื้องต้น หมอเองก็คิดว่าอาการโดยรวมไม่ได้อันตรายหรือมีอะไรน่าเป็นห่วงเท่าไหร่นัก แต่พอเธอฟื้นขึ้นมา กลับกลายเป็นว่าเธอเองก็ทำอะไรไม่ได้เลยแม้กระทั่งว่าเธอเป็นใคร อายุเท่าไร และที่สำคัญในเวลานั้นเธอไม่รู้ตัวเลยว่าเธอเพิ่งจะเริ่มตั้งครรภ์”

แพทย์หญิงกิ่งฟ้า หรือที่หญิงสาวผู้ซึ่งปราศจากความทรงจำเรียกว่า ‘พี่หมอกิ่ง’ อธิบายให้ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ฟังด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ซึ่งแม้ถ้อยคำและน้ำเสียงจะฟังดูสุภาพและแสนจะทรงภูมิตามสถานภาพของความเป็นแพทย์ แต่ท่าทางของลูกหมอสาวก็แสดงออกถึงความไม่ถูกชะตาและความหมั่นไส้กับท่าทางที่ทำวากับว่ายังใหญ่จนคับโลกนี้ของคุณตรงหน้าอย่างเห็นได้ชัด

เธอไม่รู้หรอกว่าเขาเป็นใคร ใหญ่มาจากไหน หรือเป็นอะไรกับน้องฟ้าสาวน้อยที่เธอรู้สึกสงสารในความโชคร้ายของชีวิต จนถึงกับยอมรับเป็นผู้อุปการะนับตั้งแต่วันแรกที่เจอ และเมื่อเวลาผ่านไปจนถึงวันนี้ ยิ่งรัก ยิ่งถูกชะตาจนถึงกับ

ตั้งชื่อเสียงเรียงนามให้ใหม่ด้วยการแบ่งให้ใช้ชื่อครึ่งหนึ่งของเธอ วิกจนเจอกับยอมรับตำแหน่งป้าของยัยตัวกลม ที่ตอนนี้อยู่คนเดียวอยู่ในห้องพักแพทย์ในด้วยซ้ำ

กึ่งฟ้าเหือดตายตามองไปยังชายหนุ่มตรงหน้าอีกครั้ง พร้อมทั้งบอกกับตัวเองว่า ถ้ามองอย่างปราศจากอคติแล้ว อีดาคุณเปรวีวีที่อ้างตัวว่าเป็นสามีของน้องสาวบุญธรรมแสนรักของเธอคนนี้ นับว่าเป็นชายหนุ่มที่ดูดีอย่างหาตัวจับได้ยากเลยทีเดียว ด้วยรูปร่างที่สูงใหญ่ ดวงหน้าที่คมฉับ สายตาที่ดูสุกใสและทรงพลัง ยิ่งประกอบกับกิริยาท่าทีที่สุกใสเคยกับการเป็นผู้บอกคำสั่งอยู่ตลอดเวลา

แม้เพียงแค่นี้ทั้งคู่ก็ยังไม่ถึงสิบประโยค คุณหมอดาวก็รู้ได้ว่าชายหนุ่มคนนี้ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไปแน่ ไหนจะรอยนูนที่ตักยัดเยียดมาบนหน้าอก พร้อมทั้งคนขับที่เจ้าตัวใช้เป็นยานพาหนะนั่นอีกละ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบกันยิ่งทำให้เธอรู้สึกว่าคุณชายคนนี้ต้องเป็นพวกที่อยู่ในสถานะพิเศษ หรือน่าจะเป็นพวกคนในสังคมชั้นสูงแน่ๆ

แต่ยังไม่ถึงทางเถอะ ถ้าเขาไม่มีอะไรมายืนยันว่าน้องฟ้าเป็นภรรยาของเขาอย่างที่เขากล่าวอ้าง เธอไม่มีวันยอมปล่อยให้น้องสาวของเธอกลับไปกับเขา อย่างที่เขาขึ้นเจตนาารมณ์กับเธอนับตั้งแต่ได้พบหน้ากันอย่างแน่นอน

"คุณหมอบอกว่าเธอทำอะไรไม่ได้เลย เธอได้รับบาดเจ็บหนักขนาดไหนกัน แล้วหลักฐานที่ติดตัวเธอมามันไม่ได้บ่งบอกอะไร จนกระทั่งทางโรงพยาบาลนี้ไม่สามารถติดต่อกับญาติของเธอได้เลยหรือครับ"

"ค่ะ ถ้าจะถามถึงหลักฐานในทางยืนยันตัวเธอที่คุณพูดถึง คิฉันเข้าใจว่ามันคงสูญหายไปจนหมดตอนที่เธอได้รับอุบัติเหตุ เพราะขณะที่คิฉันได้พบกับน้องฟ้าและทำการรักษาเธอนั้น เธอมีแต่เพียงตัวเปล่าๆ อืมม... ว่าแต่คุณเถอะค่ะคุณเปรวีวี นอกจากคำกล่าวอ้างที่ว่าคุณเป็นสามีของเธอแล้ว คิฉันก็ไม่เห็นคุณจะมีอะไรมายืนยัน เลยแม้แต่สักนิดว่าคุณเป็นอะไรกับเธอ"

"ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอกครับคุณหมอ หลักฐานที่คุณหมอบอกว่าคุณ... ผมมีให้คุณหมอดูตรวจสอบจนจุใจแน่ แต่รบกวนคุณหมอลดคำให้ผมฟังหน่อยได้มั้ยครับว่าเรื่องมันเป็นมาอย่างไร อะไรที่ทำให้ภรรยาผมต้องความจำเสื่อม แล้วก็ควรหาอะไรไปเสียทุกอย่างขนาดนี้" ชายหนุ่มที่คุณหมอดาวรู้แต่เพียงว่าชื่อเปรวีวี เย้ยตามกลับ

ด้วยเสียงที่ห้วนๆ ดวงตาคมกริบมองหน้าคุณเหมอิ่งฟ้าอย่างไม่พอใจ

หลังจากที่ได้พูดคุยกันมาระยะหนึ่ง ชายหนุ่มก็รู้สึกได้ว่าพี่สาวบุญธรรมของภรรยาคุณเหมอิ่งจะไม่ค่อยชอบหน้าเขาเท่าไรนัก ซึ่งเขาก็ไม่รู้ว่ามันเกิดจากอะไร ในเมื่อเขากับเจ้าหล่อนก็เพิ่งจะได้เจอกันวันนี้อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาไม่ได้ทราบข่าวคราวของภรรยาสาวโดยบังเอิญจากเพื่อน เขากับเธอก็อาจจะเป็นคนแปลกหน้ากันตลอดไปเสียซ้ำ

ชายหนุ่มย้อนนึกไปถึงตอนที่เขาได้คุยโทรศัพท์กับเพื่อนสมัยเรียนปริญญาตรีคนหนึ่ง ที่โทรหาเขาเมื่อตอนเย็นวันวาน หลังจากที่ไม่ได้ติดต่อกันมาเป็นเวลานานนับปี

“เฮ้ย! ปอนด์ เอ็งขึ้นมาที่นั่นแล้วทำไมไม่แวะหาข้าวะ หรือลืมไปแล้วว่ามีเพื่อนอยู่ที่นี่”

“น้อยๆ หน่อย เอ็งก็รู้ว่างานข้ายุ่งจะตาย ร้อยวันพันปีไม่เคยได้ไปไหน แล้วตอนนี้ข้าก็อยู่ที่กรุงเทพนี่แหละ จะมีปัญญาก็ไปไหนได้ นี่ยังนั่งอยู่ที่บริษัทเลยด้วยซ้ำไป เอ็งตายายเห็นใครเป็นข้าเข้าล่ะ หรือว่าแกจนถึงขนาดสายตาดำฟางไปแล้ว”

“อ้าว...แล้วที่ข้าเจอคุณเพชรกับลูกอยู่ที่นี่ล่ะ ถ้าเอ็งไม่ได้มาด้วยแล้วทำไมปล่อยให้เขามากันสองคนแม่ลูก หรือว่าจะเป็นอย่างที่เราคาดกัน ที่ว่าเอ็งเลิกกับเมียแล้ว ตกลงจริงล่ะสิท่า แล้วนี่เอ็งก็เลยทิ้งเมียกับลูกให้อยู่กันตามลำพังเฉยนะ ไม่นึกเลยว่าแกไม่ได้ติดต่อกันไม่กี่ปีนี่ เอ็งจะเปลี่ยนไปกลายเป็นคนใจดำได้ขนาดนี้”

“ลูก...ลูกใครวะ แกพูดถึงใคร แล้วแกเจอเพชรหรือ เจอที่ไหนบอกข้ามาซิ” ประวิทย์ถึงถามไล่เพื่อนเป็นชุด

“เจอที่โรงพยาบาลประจำอำเภอที่ข้าอยู่นี่แหละ เมื่อวานนี้วันเกิดเมียข้า เธออยากจะไปบริจาคเงินช่วยแผนกสังเคราะห์ของโรงพยาบาล เลยลากข้าไปด้วย แล้วข้าก็เลยเจอคุณเพชรเขาดินอยู่นั่น กำลังจะเข้าไปทักแต่เขาอุ้มลูกเดินไปซะก่อน” ปลายสายนิ่งเงียบไปสักพัก ก่อนที่จะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ

“แต่เอ...หรือว่าข้าจะตาฝ้าระแต่ไม่นานะเว้ย เพราะสวยๆ อย่างคุณเพชรนะ ถึงจะได้เห็นแต่ไม่กี่ครั้ง ข้าไม่มีวันลืมแน่ แล้วที่สำคัญนะ ยัยหนูตัวเล็กที่เขาอุ้มอยู่ที่หน้าเหมือนเอ็งอย่างกับแกะ ข้าก็นึกว่าเอ็งพาเขามาเที่ยวแล้วไม่ยอมแวะ

หาข่าว เลยจัดการโทรมาตามैन्यแหละ”

“สรุปว่าไม่ใช่ซะ เอ็งกับคุณแพรวยังอยู่ที่กรุงเทพ นี่แสดงว่าข้าตาฝ้า” เพื่อนสนิทของปรีวีรีสรุป “แต่ก็ดีเลย ทำให้ข้าได้โทรมาคุยกับเอ็งบ้าง นานแล้วเหมือนกันนี่หว่าที่ไม่ได้คุยกัน เจอกันครั้งสุดท้ายก็ตอนงานศพของแม่เอ็ง ที่เอ็งเพิ่งจะแนะนำคุณแพรวกับพวกเพื่อนฝูงว่าเขาเป็นเมียเอ็งนั่นแหละ ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะจำผิดได้ เออ แต่ได้รู้ว่าเอ็งสบายดีก็ดีแล้ว นี่แค่นี้ละ”

“เฮ้ย! เตี่ยอย่าเพิ่งวาง เอารายละเอียดมาก่อน แกเจอเขาที่ไหน แล้วเด็กที่เขาอุ้มอยู่อายุเท่าไร เล่าให้ข้าฟังหน่อย แล้วแกแน่ใจนะว่าใช่ขานั่น” ชายหนุ่มรีบตะลั่นถามตามเพื่อนทันที หัวใจของเขาเต้นกระหน่ำจนรู้สึกเจ็บไปหมดทั้งอก ขอให้จริงเถอะ ขอให้ใช่

ในที่สุดก็เจอแล้ว ในที่สุดเขาก็ได้เจอเธอ หญิงสาวที่เขาเฝ้าคิดถึงอยู่แทบจะทุกลมหายใจเข้าออก

เวลานานนับปีที่เขาติดตามค้นหาที่ไม่ว่าจะแห่งหนไหน ไม่ว่าจะสอบถามกับใคร ไม่ว่าจะใช้กำลังเงินที่มีอยู่มากมายแค่ไหนเพื่อค้นหา แต่เขาก็ไม่เคยได้พบเจอเบาะแสของเธอดีเลยแม้แต่น้อย ในใจของปรีวีรีได้แต่ภาวนาว่าขอให้เรื่องที่เพื่อนของเขาโทรมาบอกเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่แค่การตาฝ้า แล้วจะยังอีกเรื่องที่เพื่อนเขาตามมาอีกละ ยัยหนูตัวน้อยที่หน้าเหมือนเขายังกับแกะ

“จริงหรือเปล่าแพรว ฉันพลาดไปอีกแล้วสินะ ฉันไม่เคยรู้เลย... ไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเธอเลยแม้ซึกนิดเดียว

คุณแม่ครับ คุณแม่ยกโทษให้ผมแล้วใช่ไหม คุณแม่ถึงดลบันดาลให้ผมได้หาตัวแพรวเจอในที่สุด”

ระหว่างรับฟังรายละเอียดจากเพื่อนเก่า ชายหนุ่มก็อดไม่ได้ที่จะส่งใจไปถึงมารดาผู้ล่วงลับไปแล้ว ด้วยความหวังว่าท่านจะให้อภัยเขากับทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเคยทำลงไป แล้วเธอคนนั้นละ จะอภัยให้เขาด้วยหรือเปล่า แต่ช่างเถอะ ขอเพียงแต่ให้เขาได้พบเจอเธอก่อนเท่านั้น เขายังมีเวลาอีกทั้งชีวิตที่จะชดใช้ที่จะขออภัยให้เธออภัยให้เขา ขอเพียงแต่เขาสามารถเห็นเขาริ่งร้างน้อยนั้นให้มาอยู่ในอ้อมอกของเขาได้เหมือนเดิมเท่านั้น

“ขอบใจมากเพื่อนที่โทรมาบอก แกช่วยส่งคนไปคอยเฝ้าเธอไว้ก่อนได้มัย อย่าให้เธอรู้ตัว ข้ากลัวเธอหนีเข้าไปอีก ข้าตามหาเธอมาเป็นปีๆ แล้ว เดี๋ยวข้าจะรีบขึ้นไปทันทีคืนนี้ พงษ์นี่ข้าก็คงถึง ผ่ากด้วยนะ แล้วข้าจะไม่ลืมพระคุณเอ็งเลย”

ความตื่นตันทันทีที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว ทำให้คนที่เคยขี้นมเฉย ไม่เคยหลุดเรื่องราวใด ๆ ให้ออกจากปากไปได้ง่ายๆ ถึงกับต้องสราภาพออกไปอย่างไม่อายและเอ่ยขอรับรองคนเป็นเพื่อนให้ช่วยอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

“อ้อ! ที่แท้ก็เมียหนีนี่เอง ไม่ต้องห่วงเดี๋ยวข้าจะจัดการส่งเด็กไปคอยดูไว้ให้ มีอะไรจะรีบส่งข่าว ไม่ต้องรีบมากนะเว้ย แล้วก็ไม่ต้องขับรถมาเอง เกิดอะไรขึ้นแล้วจะไม่คุ้มกัน เออ...แล้วเจอกัน ใจเย็นเว้ยเพื่อน”

หลังจากทางสายของคนเป็นเพื่อนเสร็จเรียบร้อย ปรวีร์ก็แทบจะควบคุมอารมณ์ไว้ไม่อยู่อีกเลย เขารีบโทรศัพท์สั่งงานกับเลขา ซึ่งกลับบ้านไปแล้วทันที รวมถึงเพื่อแจ้งว่านับจากนี้ไปเขาอาจจะไม่เข้าบริษัทในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยยังไม่สามารถระบุเวลาได้อย่างแน่นอน ถ้ามีอะไรส่วนก็ให้ติดต่อเขาผ่านมือถือ หรือทางระบบโซเชียลเน็ตเวิร์กเท่านั้น

ต่อจากนั้นก็จัดการสั่งคนขับรถซึ่งนอกจากจะรับตำแหน่งนี้แล้ว ยังรับตำแหน่งบอดี้การ์ดของเขาอีกด้วย เพื่อให้รีบเตรียมตัวขับรถไปยังจุดหมายที่เขาได้รับทราบมาจากเพื่อนโดยด่วน และสุดท้าย...

“ป้าแก้วเธอครับ ช่วยเตรียมจัดเสื้อผ้าใส่กระเป๋าดำเดินทางให้ผมซักประมาณอาทิตย์นึงด้วยครับ เดี๋ยวผมออกจากบริษัทแล้วจะนะไปเอา อ้อ...แล้วช่วยให้ใครจัดการทำความสะอาดห้องนอนใหญ่ให้ด้วยนะครับ ห้องเล็กที่อยู่ติดกันนั้นด้วย ผมจะไปน่านครับป้า ผมจะไปรับแพรวกลับบ้าน ไม่ใช่แพรวคนเดียวนะครับ ยังมีเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ อายุได้ซักสิบเดือนจะตามกลับมาด้วย ครับป้า ลูกของผม ของผมกับแพรว ผมฝากป้าด้วยนะครับ แล้วผมจะพาเธอกลับบ้านของเราให้ได้ ไม่ต้องห่วงครับป้า”

ชายหนุ่มไม่ลืมที่จะสั่งแม่บ้านให้จัดห้องต้อนรับภรรยาและลูกของตน ก่อนที่จะออกเดินทางไปตามหาคนทั้งสองพร้อมกับบอดี้การ์ดของตน

แต่ทันทีที่ปรวีร์เดินทางมาถึงโรงพยาบาลประจำอำเภอ ตามที่เพื่อนของ

เขามอง สิ่งที่รอยเขาอยู่มันกลับยิ่งสร้างความหนักใจให้กับเขาอย่างคาดไม่ถึง ภาพของผู้หญิงที่ยืนมองเขาหนึ่งด้วยแววตาที่แสดงออกมาอย่างโจ่งแจ้งถึงความหวาดหวั่น และไม่ไว้วางใจ คำพูดที่ปฏิเสธออกมาอย่างหนักหน่วงว่าไม่รู้จัก รวมถึงถ้อยคำที่บ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าเขาเป็นเพียงแค่คนแปลกหน้าสำหรับเธอ

หรือไม่ว่าจะเป็นตอนที่เขาพยายามจะโอบอุ้มลูกสาวตัวน้อย หรือเพียงแค่สัมผัสมือเธอ หญิงสาวก็ยังแสดงความหวาดกลัวเพิ่มขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าของเธอซีดเผือดและตามด้วยอาการปวดหัวที่ตึงมาก จนกระทั่งถึงกับทำให้เจ้าตัวเป็นลมล้มพับไปตรงหน้า

ไม่นานก็ตื่นขึ้นกับภรรยาของเขาที่แน่น

ต่อจากนั้นเพียงไม่นานหลังจากที่เขาส่งตัวภรรยาเข้าตรวจรักษาอาการที่เกิดขึ้น ชายหนุ่มก็ต้องมานั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับคุณหมอสาวแสนสวยที่ห้องทำงานของอีกฝ่าย เพื่อคอยขอสงสัยในทุกเรื่องของผู้หญิง ซึ่งตั้งตัวเป็นผู้สาวบุญธรรมของภรรยาเขา

ท่าทางของเจ้าหมอแสดงออกถึงความไม่ไว้วางใจเขา อย่างออกนอกหน้า เพราะในขณะที่เขาตั้งคำถามกับเขาร้อยแปด แต่พอถึงเวลาที่เขาคงทำอะไรกลับไป คุณหมอสาวกลับไม่ค่อยยอมให้ความร่วมมือที่จะตอบ จนกระทั่งเขาต้องสั่งการให้คนสนิทนำเอกสารส่วนตัวของภรรยาที่เขาเก็บติดตัวไว้เสมอหลังจากที่เจ้าตัวหนีหายออกจากบ้านมา ด้วยความหวังลมๆ แฉ้งๆ ว่า หากวันใดที่พบเบาะแสของหญิงสาว เอกสารเหล่านี้อาจจะต้องใช้สำหรับเป็นข้อมูลอ้างอิงในการติดตามค้นหา

แล้วในที่สุดวันนี้ก็มาถึงจริงๆ

"นี่ครับเพื่อความสบายใจของคุณหมอ คุณหมอจะได้แน่ใจว่าผมกับแพรวเป็นสามีภรรยากันจริงๆ จะได้ไม่ต้องรู้สึกอึดอัดใจกับการที่จะให้รายละเอียดเพิ่มเติมกับผม เรื่องของแพรว"

กิ่งฟ้ายื่นมือไปรับแฟ้มเอกสารจากมือของชายหนุ่มตรงหน้ามาเปิดดูอย่างช้าๆ ในแฟ้มเล่มโตเต็มไปด้วยภาพถ่ายในอิริยาบถต่างๆ ของหญิงสาวที่เธอเรียก

ว่าฟ้าไม่มีดินแน่นอน อีกทั้งเอกสารยืนยันตัวตนทุกอย่างที่แนบประกอบพร้อมกับรูปถ่าย ก็ล้วนเป็นสิ่งที่ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าชายหนุ่มตรงหน้าเป็นคนที่รู้จักของหญิงสาวจริงๆ

ยิ่งเมื่อเปิดผ่านไปเรื่อย ๆ ได้อ่านเอกสารทุกอย่างที่ถูกจัดเก็บรวบรวมอยู่ในแฟ้มอย่างเป็นระเบียบ ก็ยิ่งฟ้าก็ไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่า คุณสมบัติที่ตรงเป็นสามีของน้องสาวเธอจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอกสารฉบับจริงแผ่นนี้ที่อยู่ในมือของเธอมันยิ่งยืนยันได้เป็นอย่างดีมากกว่าอะไรทั้งหมด

ใบสำคัญการสมรสของ นางสาวแพรวพิลาส ธรรมบวรพ์ กับนายปรีวีร์ ภัทรธาดา

แต่ให้ตายเถอะ ถึงแม้จะได้เห็นหลักฐานแสดงความเป็นสามีทั้งหมดที่ผู้ชายคนนี้ได้เรียกมาแล้ว เธอก็ยังคงอดสงสัยไม่ได้อยู่ดี ก็ไ้รูปถ่ายทั้งหลายแหม่ที่เขาค่อยๆ ทำมั่วๆ มันถึงได้มีแต่แค่รูปถ่ายเดี่ยวๆ ของน้องสาวเธอเท่านั้น โดยเฉพาะรูปถ่ายงานแต่งงานที่มีน้อยยิ่งกว่าน้อย

ภาพที่เธอเห็นก็มีเพียงภาพการได้บวชพร้อมกัน ภาพการจดทะเบียนกัน กับอีกภาพที่ทั้งสองแยกแหวนกันต่อหน้าตักวิญญูชนหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่มีภาพถ่ายบรรยากาศของคู่รักของงานฉลองสมรส หรือรูปถ่ายของบ่าวสาวในงานวิวาห์อย่างที่เห็นที่นิยมกันแม้แต่ใบเดียว

แต่พอมาถึงตอนนี้แล้วให้อย่างไร เธอก็คงปฏิเสธสิทธิ์ของเขาไม่ได้

“คราวนี้คุณหมอกงพองจะเล่าเรื่องทั้งหมดของแพรวให้ผมฟังได้แล้วสินะครับ แล้วหลังจากที่คุยกันเสร็จในระหว่างที่รอเธอฟื้น ผมขอทำเรื่องรับตัวเธอกลับไปรักษาต่อที่กรุงเทพเดี๋ยวก็แล้วกัน หวังว่าคงจะไม่มีปัญหาอะไรอีกนะครับ” ปรีวีร์เอ่ยบอกเสียงเรียบ ก่อนที่จะนั่งเรียบตั้งใจฟังสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังจะบอกเล่า

หญิงสาวที่ชื่อฟ้า

"น้องฟ้าหรือคุณแพรวพิลาศภรรยาของคุณ ประสบอุบัติเหตุรถทัวร์คว่ำอย่างที่ผมได้เห็นแจ้งคุณไปแล้วก่อนหน้านี้ ตัวอาการที่จดจำเรื่องราวในอดีตไม่ได้ทั้งหมดที่ให้การรักษาระดับขั้นพื้นฐานว่าน่าจะเกิดจากบาดแผลที่ตรวจพบบริเวณศีรษะของเธอที่ใหญ่และลึกพอสมควร และจากความกระทบกระเทือนที่ได้รับ ก็ส่งผลให้ความทรงจำของเธอหายไปชั่วคราว" แพทย์หญิงกึ่งฟ้าเริ่มเล่าเรื่องของแพรวพิลาศนับตั้งแต่วันแรกที่ได้พบเจอกับเธอจนกระทั่งถึงวันนี้ให้ประวัติฟัง

"แต่อย่างที่ผมบอก เนื่องจากว่าเราไม่พบหลักฐานอะไรในตัวของเธอเลยทางโรงพยาบาลจึงไม่สามารถที่จะแจ้งให้ญาติเธอทราบได้ และนั่นก็อาจจะเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้อาการความจำเสื่อมของเธอไม่ดีขึ้น เพราะจะว่าไปแล้วสถานที่แห่งนี้ก็ไม่มีอะไรที่จะสามารถกระตุ้นให้เธอนึกถึงเรื่องในอดีตของเธอได้เลย"

เมื่อได้ฟังสิ่งที่คุณหมอสาวเล่า ทำให้ชายหนุ่มพอจะทราบถึงสาเหตุได้ว่าเพราะอะไรที่ทำให้ไม่ว่าจะพยายามสักเท่าไร หรือหาเงินไปมากขนาดไหน เขาก็ไม่สามารถที่จะตามหาตัวภรรยาสาวเจอได้ นั่นคงเป็นเพราะคนที่มีเนื้อกึ่งฟ้าจะไม่มีใครที่จะสามารถทราบได้เหมือนกันว่าภรรยาของเขาเป็นใคร หรือว่าทำไมหญิงสาว

ทุกคนทราบเพียงแต่ว่ารถโดยสารคันนั้นประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำ ก่อนที่จะมาถึงตัวเมืองน่านเพียงเล็กน้อย และเนื่องจากจำนวนคนที่ประสบอุบัติเหตุมีจำนวนเยอะมากเกินกว่าโรงพยาบาลประจำอำเภอจะรับไหว ทำให้ต้องมีการแยกกันส่งตัวคนไข้ไปยังอีกหลายโรงพยาบาลรอบบริเวณนั้น ซึ่งคงทำให้ทรัพย์สินของผู้โดยสารที่มีติดตัวมาเกิดการสูญหาย หรือไม่ก็เกิดดับสนปนเปื้อนจนหมดไปหมด

“ตอนที่ทางโรงพยาบาลของเรารับตัวเธอมารักษา หมอพบว่าศีรษะของเธอ
แผลที่ลึกมากพอสมควร เธอนอนไม่รู้สึกตัวอยู่ประมาณสองสามวัน ตอนนั้น
ผมทราบว่าเขาต้องครุฑฯ เลยได้แต่รักษาตามอาการที่พบ ณ ขณะนั้น แต่อย่าง
เธอฟื้นขึ้นมา ก็ปรากฏว่าเธอจำอะไรไม่ได้เลย ดังนั้นหมอจึงให้เธอพักรักษา
พยาบาลไปก่อน แต่จนกระทั่งบาดแผลภายนอกหายดีแล้ว เธอก็ยังคง
ไม่ได้ หมอเลยขออนุญาตท่านผู้อำนวยการโรงพยาบาล ให้เธอได้ช่วยงาน
อยู่ ๆ อยู่ที่นี่ และพักอยู่กับหมอมาจนถึงทุกวันนี้ค่ะ”

วิธีการที่ชายหนุ่มคอยตามอาการของภรรยาตาเป็นระยะๆ อย่างใส่ใจ ทำให้แพทย์หญิงกึ่งฟ้าเริ่มยินดีที่จะตอบคำถามของเขามากขึ้น เธอเริ่มเล่ารายละเอียดปลีกย่อยให้ปวีร์ฟังเพิ่มเติม โดยพยายามไม่ให้ขาดตกเรื่องใดไปแม้สักนิดแล้ว เธอก็หวังว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เธอเล่าให้ชายหนุ่มผู้เป็นสามีของหญิงสาวที่ชื่อแพรว-พิลาศหรือที่เธอเรียกว่าฟ้าได้ฟัง จะช่วยทำให้น้องฟ้าของเธออาการดีขึ้นได้

15

“คุณหมอหมายความว่าเธอตั้งใจที่จะดื่มเหวอครับ” ชายหนุ่มตามด้วยท่าทางงงๆ

“ค่ะ อาจารย์หมอที่รักษาเธอมีความเห็นอย่างนั้น ท่านบอกว่าอาจจะ เป็นเพราะจิตใจของคนไข้เลือกที่จะอยากดื่มอะไรบางอย่างที่ผ่านมา แต่หมอขอให้ คุณเข้าใจด้วยนะค่ะ นี่ไม่ใช่การแกล้งดื่ม หรือว่าเธอกำหนดได้ด้วยตัวเอง สมมติว่า จิตใจของมนุษย์ซับซ้อนมาก ประกอบกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น บังเอิญเกิดในส่วที่กระทบ กับสมองตรงส่วนของความทรงจำด้วย” แพทย์หญิงจึงฟ้าหุตุสมองปฏิกิริยาของ ชายหนุ่มชั่วคราว ก่อนที่จะตัดสินใจเย้ยต่อ

“หมอคาดว่ามันเป็นอาการทางจิตชนิดหนึ่งเหมือนกัน ที่จิตใจของเธอเลือก จะปิดกั้นความทรงจำนั้นเอาไว้ไม่ให้คนเป็นเจ้าของต้องเจ็บปวดมากกว่านี้ หมอเคย บอกกับน้องฟ้าเหมือนกันว่าถ้าน้องฟ้าพร้อม หมอจะปรึกษากับอาจารย์ของหมอเพื่อ ให้รักษาสภาพการนี้ของเธอค่ะ แต่ตัวน้องฟ้าเองยืนยันว่า เธออยู่อย่างนี้ก็มีมีความสุข แล้วเธอไม่อยากทำอะไรได้อีก หมอก็เลยต้องตามใจ”

“แล้วอาการหวาระแวงของเธอนี่ละครับ ผมสังเกตเห็นว่าเธอมีอาการหวาระ แวงตอนที่อยู่รอบตัวเหมือนกัน ตอนที่ได้เห็นหน้าผมคุณเธอตกใจมาก เธอเป็นอย่าง นี้ตั้งแต่แรกเลยหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มซักต่อ

“เท่าที่หมอได้ดูแลเธอมา ก็ไม่เห็นจะมีอาการหวาระแวงอะไรกับใครในละ หมอว่าเป็นบุคลิกของเธอที่ค่อนข้างจะเก็บตัว และไม่ค่อยอยากพูดคุยกับเพศตรง ข้ามมากกว่า ตอนแรกหมอก็ไม่ได้สังเกต เพราะบุคลิกที่นี้ส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง แต่พอสังเกตว่าเธอมีอาการไม่อยากจะเข้าใกล้และพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ผู้ชาย หมอก็เลย สงสัยและลองถามดู เธอก็บอกแล้วว่าเธอรู้สึกเหมือนว่าถ้าเข้าใกล้ผู้ชายแล้วจะโดนดู เहांนั้นเอง อาการที่เป็นมาขนาดปวดหัวจนเป็นลมไปนี่ เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อเธอได้พบ กับคุณนี่เองค่ะ”

ปฏิกิริยากับหน้าลงอย่างรู้สึกผิด ความเจ็บปวดของเธอที่เกิดขึ้นในวันนี้ มัน ก็ยังคงมีจุดกำเนิดมาจากเขานั่นเองไม่ใช่ใครอื่น แม้แต่ในยามที่เธอเลือกที่จะลบความ ทรงจำทั้งหลายให้หายไปแล้วอย่างสิ้นเชิง

แต่เพียงแต่ได้มาพบกันยังไม่ทันข้ามวัน ความเจ็บปวดจากความ

ทรงจำเก่าๆ ที่เขาเป็นคนสร้าง ซึ่งยังคงฝังอยู่ในใจส่วนลึกของเธออย่างไม่ยอมลบ
เตือนไปก็ย้อนมาทำร้ายเธออีกครั้ง เพราะถึงแม้เธอจะจำเขาไม่ได้ แต่ส่วนลึกในหัวใจ
ของเธอมันก็คงจะยังบอกให้เธอกลัวเขา ให้เธอเกลียดเขา ก็สมแล้ว เป็นเพราะความ
เลวร้ายของเขานั่นเองที่ทำให้ทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้

และอีกเรื่องที่เขาเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ การที่เธอเหมือนเป็นคนไร้ตัวตนแบบนี้
ไม่ใช่เพราะหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับเธอมันสูญหายไปจนไม่มีใครพบหรือเจอ แต่มัน
เป็นเพราะหญิงสาวเด็กที่จะไม่หยาบอะไรติดตัวมาเลยแม้แต่อย่างเดียวต่างหาก เธอ
คงทำเหมือนอย่างที่เราจะโกนใส่หน้าของเขา ก่อนที่เขาจะตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง

“ไม่ต้องห่วงค่ะ สิ่งที่คุณกังวลจะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน ดิฉันไม่เคยคิด
ที่จะอยากได้อะไรของคุณ ดิฉันจะกินทุกสิ่งทุกอย่างให้คุณทั้งหมด และดิฉันก็จะ
ลืมคุณไปจากชีวิตด้วย คุณไม่ต้องกังวลว่าดิฉันจะเรียกร้องอะไรนะค่ะ เพราะแม้แต่
ความทรงจำใดๆ ที่เกิดขึ้นที่นี่ ถ้าไม่มีดิฉันเลือกที่จะลบมันออกไปได้ ดิฉันก็จะ
ไม่เก็บติดตัวไปเช่นกัน”

หลังจากสงบสติอารมณ์ได้แล้ว ปวีณก็เลยยกหน้าขึ้นไปสบตากับคุณหมอสาว
ตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนจะถามถึงอีกคำถามที่ยังคงค้างคาใจ

“แล้วที่คุณหมอบอกว่าเธอท้องโดยที่ตัวเธอเองก็ไม่ทราบ มันหมายความว่า
ว่ายังไงครับ”

“พอเธอเริ่มแข็งแรงขึ้น หมอก็ให้เธอมาช่วยงานในโรงพยาบาลเล็กๆ น้อยๆ
เพราะไม่อยากให้เธอต้องจมอยู่กับความมัวลึกลับมืดมน หรือวิตกกังวลกับอาการของตัวเอง
แต่นอกจากอาการปวดหัวที่เธอเป็นบ่อยครั้งหลังจากฟื้นขึ้นมาแล้ว หมอยังพบว่า
ช่วงหลังเธอมีอาการเบื่ออาหารและอาเจียนร่วมด้วย ซึ่งตอนแรกหมอคาดว่าเป็น
อาการที่ต่อเนื่องมาจากอาการทางสมอง หมอก็เลยจัดการตรวจเธออย่างละเอียด
อีกครั้ง แต่สิ่งที่ได้พบก็คือเธอตั้งครรภ์ประมาณ 4 สัปดาห์”

คุณหมอสาวเล่าให้ชายหนุ่มฟังต่อว่า ในตอนนั้น ด้วยความสงสารสาวน้อย
ผู้ไม่รู้ที่มาที่ไปของตัวเอง รวมถึงความมัวลึกลับมืดมนกับคนไข้คนนี้ตั้งแต่แรกเห็น
หน้า เธอจึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะรับตัวของหญิงสาวที่เธอตั้งชื่อให้ว่า ‘ฟ้า’
มาเป็นน้องบุญธรรมทันที

ต่อจากนั้นเธอยังเป็นตัวตึงตัวดีเส้นเรื่องขออนุญาตผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นกรณีพิเศษในการทำเรื่องว่าจ้างน้องฟ้าของเธอให้ได้เป็นลูกจ้างชั่วคราวในโรงพยาบาล พร้อมทั้งแบ่งบ้านพักแพทย์หลังเด็กที่เธอใช้พักอาศัย ให้เป็นที่อยู่ของหญิงสาว และลูกน้อยที่กำลังจะถือกำเนิดในอีกแปดเดือนข้างหน้าอีกด้วย

“ตอนที่เธอได้ทราบว่าตัวเองตั้งครรภ์ เธอก็กลับมีอาการซึมเศร้าเพิ่มขึ้นมาอีก เธอวิตกกังวลไปหมดเกี่ยวกับชีวิตข้างหน้า เธอห่วงลูกที่กำลังจะเกิดมา ห่วงว่าจะดูแลลูกได้อย่างไร ในขณะที่เธอเองก็ยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีกับอนาคตของตัวเอง แต่ด้วยความเข้มแข็งของจิตใจที่เป็นเนื้อแท้ของเธอเอง ก็ทำให้เธอผ่านมันมาได้ จนกระทั่งถึงวันนี้”

“แล้วเธอใช้ชีวิตอยู่ได้ยังไงครับ ไหนจะอาการเจ็บป่วย แล้วไหนยังจะต้องเลี้ยงลูกไปด้วยอีก” ประวีร์เอ่ยตามอีกฝ่าย ก่อนที่จะคิดในใจ

ฉันขอโทษนะแพรว ถึงจะรู้ว่าคำขอโทษนับล้านคำก็คงไม่เพียงพอ และ ไม่สมกับความผิดที่ฉันทำลงไป แต่จากนี้ต่อไปฉันสัญญา ฉันจะดีกับแพรวให้มาก จะรับผิดชอบแพรวกับลูกด้วยชีวิตของฉันเอง และจะไม่วันไหนทำให้แพรวต้องเสียใจอีก

“เธอเข้มแข็งมากค่ะ เพราะหลังจากที่เวลาผ่านไปไม่นานเธอก็ทำได้ เธอขอให้หมอช่วยหางานให้เธอทำ เพื่อที่เธอจะได้มีเงินไว้ค่าหับเลี้ยงลูก ซึ่งท่านผู้อำนวยการโรงพยาบาลท่านก็ใจดี อนุญาตให้จ้างเธอไว้ได้ในฐานะลูกจ้างฝ่ายธุรการของโรงพยาบาล และเธอก็ทำงานที่นี้มาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้” เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ คุณหมอมสวาก็เฝ้ามองไปบางอย่างออก จึงได้เอ่ยตามชายหนุ่มตรงหน้า

“ว่าแต่ทางคุณประวีร์ทราบได้อย่างไรคะว่าภรรยาของคุณอยู่ที่นี้ บอกตรงๆ ว่าดิฉันเด็กหัวโง่ไปนานแล้วกับการที่จะสืบรู้ว่า จริงๆ แล้วน้องฟ้าเป็นใครและมีญาติอยู่ที่ไหน ยิ่งดิฉันได้เห็นว่าระยะหลัง ตั้งแต่คลอดซบซนออกมา เธอก็มีความสุขกับชีวิตตามอัธยาศัย และสำหรับคนที่นี้ ถึงแม้จะไม่รู้ว่าน้องฟ้าเป็นใครมาจากไหน แต่พวกเรา ก็รู้สึกได้ว่าเธอเป็นคนดีและคนน่ารัก คนที่โรงพยาบาลนี้รักน้องฟ้าและช่วยกันกันทุกคน ถ้าจะมีอะไรมาทำให้แกต้องเจ็บปวดอีก พวกเราก็พร้อมที่จะปกป้องดูแลแกอย่างเต็มความสามารถแน่ๆ ค่ะ”

ระหว่างที่พูดแพรวก็วิ่งถึงฟีกก็มองหน้าชายหนุ่มตรงหน้าไปส่ว อย่าง
ไม่วางตา ซึ่งปรีวีเองก็มองตอบตาของคุนหมอสาวอย่างไมยอมหลบเช่นกัน

“แล้วถึงคำคัญที่ดิฉันคงต้องข้ากับคุนอีกครั้ง ตั้งแต่พามาอยู่ที่นี้ แก่ไม่เคย
ข้องแวงกับผู้ชายคนไหนทั้งนี้ การตั้งครรภ์ของเธอเกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนที่เธอจะมา
อยู่ที่นี้แล้ว เพื่อบางทีคุนอาจจะสงสัยว่า...”

“ไม่ครับ ผมไม่คิดใจสงสัยในเรื่องนี้เลย คุนหม่อไม่ต้องกังวล” ปรีวีรีขขึ้น
มาด้วยเสียงหัวนุ ก่อนจะพูดต่อไปเป็นเชิงอธิบายสถานะของเขากับภรรยาตอนหน้า
ที่เธอบังเอิญจะมาประสบอุบัติเหตุที่นี้เล็กน้อย

“พอตีวาก่อนหน้าทีแพรวจะออกจากบ้านมา เราสองคนมีเรื่องเข้าใจผิดกัน
นิดหน่อย แต่ผมก็พยายามตามหาตัวเธออยู่ตลอดเวลาไม่ได้เงื่อนงำ จนกระทั่ง
เพิ่งเมื่อวานนี้เอง เพื่อนผมบังเอิญพาภรรยามาบริจาคเงินที่โรงพยาบาลนี้และได้พบ
เธอเข้า ก็เลยโทรศัพท์มาหาผม ผมผมทราบผมก็รีบเดินทางมาที่นี้ทันทีจนกระทั่ง
ได้พบกับเธอและลูก” ชายหนุ่มนั่งเียงไปพักพัก ก่อนที่จะเอ่ยต่อ

“ถึงแม้ผมจะไม่ทราบว่าเธอท้องในวันที่เธอจากมา แต่ผมก็มั่นใจว่ายัยหนู
เป็นลูกของผมอย่างแน่นอน คุนหม่อคงจะไม่ขัดข้องถ้าผมจะขอรับตัวแพรวกับลูก
ไปอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพ และให้แพรวได้รักษาตัวต่อที่นั่นเลย เออ...ผมหมายถึงว่า
มันจะมีผลกระทบอะไรกับสุขภาพของเธออีกหรือเปล่านั้นครับ”

เมื่อเห็นสายตาของคุนหมอสาวตัวตบมมาอย่างสูงๆ แล้ว ปรีวีที่ตาม
เข้าไปอีกครึ่งก็เกี่ยวกับเรื่องการขอรับตัวลูกน้อยและภรรยาสาวกลับกรุงเทพ ก็เริ่ม
ไม่แน่ใจว่า สิ่งที่เขาคิดอยู่ในใจจะเป็นเรื่องที่ทำได้โดยง่าย

“หม่อคงไม่ขัดข้องแน่นอนล่ะ คุนไม่ต้องกังวล แต่ทั้งนี้แล้วคงต้องขึ้นอยู่กับ
ความต้องการของน้องฟีก หรือคุนแพรวพิลาศ ภรรยาของคุนด้วยนะละว่า เธอ
คิดอย่างไร เธอกับลูกพร้อมที่จะกลับไปกับคุนหรือเปล่า ยังไงก็ขออวยพรให้คุน
โชคดีแล้วกันละ เพราะเท่าที่หม่อเห็นอาจจะยากอยู่ซักหน่อย เออ...เดี๋ยวหม่อขอตัว
ไปลุยฝันหวานซักนิดนะละ ไม่แน่ใจว่าแกตื่นนอนหรือยัง เพราะถ้าเกิดตื่นแล้ว
ไม่เห็นใครเลยเดี๋ยวจะตกใจ ไม่ทราบว่าคุนปรีวีรียากจะไปกับหม่อมั้ละ” คุนหม่อ
สาวเอ่ยชวน ‘พ่อ’ ตัวจริงของเด็กน้อย ซึ่งอีกฝ่ายก็รีบพยักหน้ารับทันที

"ครับ ชอบคุณมาก เอ่อ...เมื่อที่คุณหมอบอกว่าลูกสาวผมแก่ชื่อผีนหรือครับ"

"ใช่ค่ะ น้องผีน หรือว่าผีนหวาน ชื่อนี้น้องฟ้าเป็นคนตั้งเอง เห็นบอกมาก่อนหน้านี้ชีวิตของตัวเองอาจจะมีแต่เรื่องราวที่มันเลวร้าย แต่มันก็เลยทำให้แกต้องมาเป็นแบบนี้ แต่นับจากนี้ไปขี้ขลาดผีนหวานคนนี้จะได้เป็นตัวแทนของความฝันที่จะเป็นทั้งผีนที่แสนหวานและผีนที่แสนดีของแกตลอดไป ส่วนชื่อจริง ท่านผู้อำนวยการโรงพยาบาลท่านตั้งชื่อให้ว่า ภทรวรินทร์ ละ" พุดจบ แพทย์หญิงก็งัดฟ้าก็ลุกขึ้นจากนั้นก็เดินนำปรีวีร์ออกจากห้องทำงานไปทันที

คุณหมอกิ่งฟ้าเดินนำหน้าชายหนุ่มไปยังห้องพักแพทย์ ซึ่งปรีวีร์ทราบในเวลาที่ต่อมาว่า ปกติแล้ว น้องผีนหรือที่แม่ของแกเรียกอยู่เสมอว่าน้องผีนหวาน จะถูกเลี้ยงดูอยู่ที่ไม่ว่าตั้งแต่ยังแบเบาะ โดยจะมีเจ้าหน้าที่แทบจะทั้งโรงพยาบาลทั้งสาวน้อยและสาวมาก คอยผลัดเปลี่ยนกันมาช่วยดูแลเด็กน้อยอยู่เสมอในยามว่าง นอกเหนือไปจากแม่แท้ๆ และป้าบุญธรรมอย่างคุณหมอกิ่งฟ้า

ภาพที่ปรีวีร์ได้เห็นตรงหน้าหลังจากเดินผ่านพ้นประตูไม้บานหนา ทำให้ชายหนุ่มต้องขมความรู้สึกตั้งแต่แรกที่พุ่งขึ้นมาในอกลงไปอย่างชากเย็น

'ลูกของพ่อ ลูกสาวของพ่อ ช่างน่ารักเหลือเกิน'

เพียงแค่ได้ทอดสายตามองร่างอ้วนกลม ที่กำลังนอนหลับอุตุกอดตุ๊กตาอย่างมีความสุข ปรีวีร์ก็นึกได้ว่าทันทีถึงสายสัมพันธ์ที่มองไม่เห็นระหว่างเขากับเด็กหญิงตัวน้อยอย่างไม่ต้องให้ใครสรรหาอะไรมายืนยัน ชายหนุ่มเดินไปนั่งยังเก้าอี้ที่วางอยู่เคียงข้างเตียงเด็กอย่างไม่ว้าว มือใหญ่ของเขาก็ค่อยๆ ไล่งูไปยังแก้มนุ่มของลูกสาวอย่างเบามือ ดวงหน้ากลมเล็กที่เขากำลังสัมผัสเหมือนเขารวากับแกะอย่างที่เคยบอกไม่มีผิด

น้องผีนหวานของพ่อ...โดยขนาดนี้แล้วหรือลูก พ่อไม่เคยนึกเลยว่าจะมีโอกาสมีลูกสาวที่น่ารักแบบหนู ตอนที่แม่ผมพรทึงหนู จะพ่อกองมากหรือเปล่านั้น แล้วพอหนูเริ่มตัวโตขึ้นมาในห้องแม่ผมพร ตัวเล็ก ๆ บาง ๆ ของแม่หนูจะเอบอมน่ารักขึ้นมาอีกซักแค่ไหน แล้วตอนคลอดล่ะ หนูทำให้คุณแม่เจ็บหรือเปล่าลูก พ่อขอโทษนะที่ไม่เคยได้ดูแลหนูเลย แต่พ่อสัญญา ตั้งแต่ตอนนี้และตลอดไป พ่อจะดูแล

หนูและแม่ของหนูอย่างดีที่สุด เป็นกำลังใจให้พ่อจ๋อคุณแม่แม่ของหนูด้วยนะครับ'

ปรีวีร์นั่งมองลูกสาวตัวน้อยที่กำลังนอนหลับอย่างมีความสุข ในใจก็จินตนาการไปถึงวันวานต่างๆ ของคนตัวเล็กที่เขาไม่เคยมีโอกาสดูได้รับรู้

'นี่คงแย่งแม่กินหมดแน่ๆ เลยใช้มัยลูก หิมมี ถึงได้ตัวอ้วนกลมจนขนาดนี้ แต่แม่ของหนูกลับตัวบางนิดเดียว ผอมกว่าที่พ่อเคยได้กอดเคยขยอเลยมัย แต่ไม่ต้องห่วง นับจากวันนี้พ่อจะคอยดูแลแม่ของหนูอย่างดีที่สุดเลยจะให้ตัวกลมเท่าหนูเลยมัย'

และเหมือนจะรับรู้ว่ามีสายตากของใครที่เฝ้ามองอยู่ ร่างอ้วนกลมเริ่มพลิกตัวไปมา เบียดอกตาดูเล็กๆ ก็เริ่มกะพริบขยิบและปรือเปิดขึ้น แล้วในที่สุดดวงตาสองคู่ที่เหมือนกันราวกับพิมพ์เดียวกันก็ได้สบกัน

"เอ๋...เอ๋"

"ลูก เอ๋...ลูกฝัน ตื่นแล้วหรือครับ" ชายหนุ่มคุยกับลูกสาวตัวน้อย และคำตอบที่ได้รับก็คือ

"เอ๋...เอ๋"

"ว่าไงนะลูก แล้ว เอ๋...เอ๋ นี่มันคืออะไรครับ"

"แม่...แม่ไหน" เด็กน้อยร้องหาแม่ของตน ผู้เป็นพ่อจึงบอก

"แม่ไม่อยู่ลูก ตอนนี้อยู่คนเดียว นอนหลับอยู่ครับ อยู่กับพ่อแทนไปก่อนนะลูก"

เด็กน้อยตัวกลมที่ตอนนี่คงอารมณ์ดีอย่างมาก เพราะเพิ่งตื่นจากกรนอนหลับอย่างเต็มคก เริ่มขกมือขึ้นไขว่คว้าไปมาพร้อมทั้งแหงนหน้าเล็กๆ นั่นขึ้นมายุ้มหวานกับคนที่กำลังก้มลงไปหาด้วยอาการที่ราวกับจะร้องบอกว่า 'อุ้มหนูหน่อย อุ้มหนูหน่อย' แต่ปากเล็กๆ จมึมนั่นก็ยังคงเปล่งออกมาด้วยประโยคเดิมๆ

"เอ๋...เอ๋"

"ว่าแต่ไอ้ เอ๋...เอ๋ นี่มันอะไรครับลูก แล้วพ่อจะรู้มัยครับเนี่ย"

เห็นอาการราวกับตะแคงของคนที่เพิ่งได้รับรู้ว่าตนเองเป็นพ่อแล้ว คุณหมอสาวก็บอกกับตัวเองในใจว่าเธอควรจะตอยออกมาจากบริเวณนี้น่าจะดีกว่า ปล่อยให้คนเป็นพ่อได้มีโอกาสทำความรู้จักกับลูกสาวตัวกลมสองต่อสอง โดยที่เธอคงไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วย เพราะหากคนทั้งคู่มีสายสัมพันธ์กันทางสายเลือดจริงอย่างที่เธอ

คิด ความรักความผูกพันของคนทั้งคู่มันก็จะค่อยๆ ก่อกำเนิดขึ้นมาโดยไม่จำเป็นต้องมีใครเข้าไปชักนำหรือ

สำหรับเธอตอนนี้แล้ว คนที่ควรจะเป็นห่วงมากกว่าสองพ่อลูกคู่นี้ น่าจะเป็นคุณแม่ยังสาวของหนูผีนหวานที่ยังคงนอนพักอยู่อีกห้องหนึ่งต่างหาก

และในขณะที่ผู้ชายหน้าตาสวยงามปรี๊ดกำลังทำความเข้าใจกับลูกสาวตัวน้อยอย่างเพติสเพตินั่นเอง คุณหมอก็งฝ้าก็เดินมาหยุดยืนอยู่ข้างเตียงของน้องสาว บุณธรรมที่ยังคงหลับฝันอยู่ในห้องพักฟื้นคนไข้ ไม่ไกลจากห้องพักรักษาตัวเท่าไรนัก ก่อนจะเอ่ยขึ้นเบาๆ

“ฝ้าในที่สุดก็คงถึงเวลาที่ฝ้าต้องตื่นขึ้นมา เพื่อเผชิญกับความจริงแล้วสินะ ถึงมันจะเจ็บปวด ฝ้าก็ต้องอดทนนะ พี่เชื่อว่าฝ้าต้องผ่านมันไปได้ พี่จะเป็นกำลังใจให้”

ตัวอย่าง